Till minne

Irene Halldorf

Irene Halldorf insomnade stilla i sitt hem den 31 maj i år, omgiven av sin familj, den som hon burit och givit så mycket kärlek och som nu fick bära och älska henne till flodens strand.

Irene föddes 1933 i Stora Tuna församling, Borlänge, som äldsta dotter till Ingrid och Harry Lindmark. Hon döptes 1945 i Filadelfiaförsamlingen i Hudiksvall.

1953 mötte hon sin livskamrat, Samuel, när han som ung evangelist gästade församlingen i Skövde där hon då bodde. Efter några år av innerlig brevväxling gifte de sig i Skövde 1956 och Irene fick träda in i den välbekanta rollen som pastorsfru. Strax därefter gick flyttlasset från deras första gemensamma hemort Örebro till Norrköping.

För något år sedan samtalade jag med min farmor om hennes liv och vad denna roll inneburit, och hon berättade att hon som pastorsdotter visste vad hon gav sig in på. ”Men”, sa hon, ”jag har aldrig känt något särskilt kall att vara pastorsfru. Jag har varit kallad att vara Samuels fru.”

Estraden och strålkastarljuset skydde hon, och ägnade sig hellre åt uppgifter i det fördolda: de passade hennes ödmjukhet såväl som hennes praktiska läggning.

I Norrköping föddes sonen Peter 1958 och fyra år senare dottern Lena, vilket gjorde att uppmärksamheten mer kom att ägnas det egna hemmet. Dock inte odelat: 1964 hade familjen flyttat till Sundsvall och Irene började arbeta på det som då hette PK-banken, numera Nordea, där hon med några avbrott förblev fram till pensionen. Till avbrotten hörde ett års vistelse i Seattle, USA, och drygt två år i Brisbane, Australien, på 1970-talet.

I januari 1977 flyttade familjen till Linköping, dit Samuel kallats till Sionförsamlingen. Ett expansivt årtionde följde med flera djärva projekt, och farmor gav alltid sitt helhjärtade stöd åt sin make. Som 1980 då församlingen mottog Nya Slottet Bjärka-Säby, eller i början av 1990-talet då kvarteret Duvan uppfördes. På båda dessa platser sågs hon sedan ofta, i synnerhet efter sin pensionering. På Duvan arbetade hon med administration och var också med och ansvarade för samlingar och andakter för de äldre, både på äldrecentret och för övriga i huset.

I Linköping kom också barnbarnen, och vi som varit välsignade att få Irene som farmor eller mormor minns framför allt hennes odelade uppmärksamhet. Som barn var det inte alltid lätt att efter gudstjänsterna få kontakt med föräldrar upptagna i samtal med ”andra vuxna”. Men vi visste att om vi gick till farmor så var vi genast nummer ett. Hon vände sig till oss; vi behövde inte ens rycka henne i kjorteln. Hennes omsorg är något vi alltid kommer att bära med oss, liksom minnet av hennes jordnära humor och avspända sätt.

Vi visste också att hon varje kväll bad för var och en av oss, och nämnde oss vid namn. Och det vet vi att hon fortsätter att göra, nu när hon skådar klart det hon hoppades på här.

Joel Halldorf